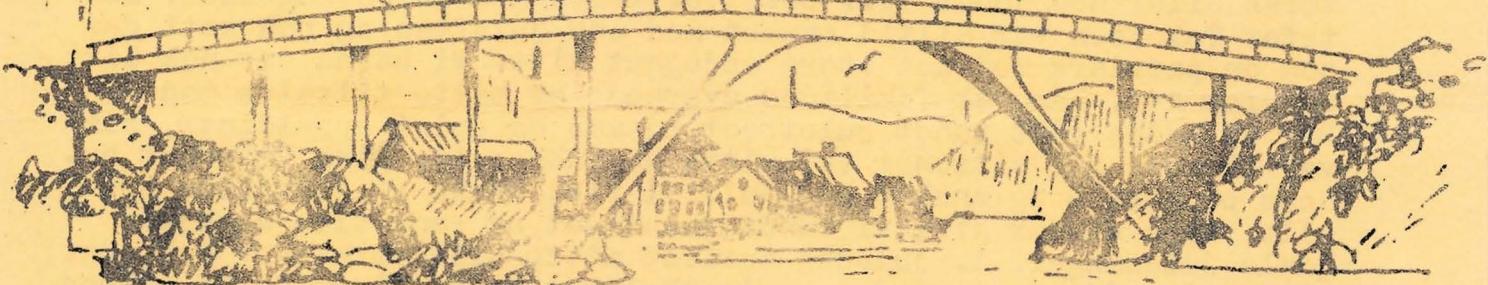

Skjernøyposten

— ORGAN FOR SKJERNØYFOLK UTE OG HJEMME —

Nr. 4

JULEN 1982

14. ÅRG.

JUL I GAMMEL TID

Første jul jeg kan huske helt sikkert var så jeg var 5 år. Forventningen var stor, den gang som nå, selv om det ikke var den overfloden som vi har i dag. Juletræet ble kjøpt av en som ble kalt "Karl i Heia". Han hogde juletrærne på Skogsøy og kom roende til Skjernøya for å selge dem. Det var furu som ble brukt den gangen, eller hvis en kunne få en fin rettvokst einer. Den samme "Karl i Heia" hadde den rare skikk at han hadde en lang og en kort åre, den korte for at han kunne ro så nærmest land som mulig. Somme tider før jul kunne været være riktig guffent, og da var spenningen stor om "Karl i Heia" kunne klare å ro fra Skogsøy og hit. Som regel gikk det bra.

Juleforberedelsene var nok litt annerledes enn i dag. Først var det rengjøring fra kjeller til loft. Så skulle det slaktes. Det var ikke som i dag at en kunne slakte på høsten og legge ned i frysseboksen, nei alt måtte gjøres like før jul hvis en ville ha ferskt kjøtt.--- Det var mye baking til jul, hvetekekaker og julekaker, det var ikke hverdagskost. Den store bakerovnen ble fyrt opp etter alle kunstens regler og den kunsten var ikke så liten. Så ble det stekt brød og kaker i riktig rekkefølge, dvs. alt måtte tilpasses riktig varme. Småkaker ble ikke bakt, bortsett fra bakkels og fattigmenn. Men hos baker Frøyland ble det kjøpt koner og menner til 5 øre stykket og kroner til 8 øre. Disse herlighetene ble tredd på en tråd og hengt på juletræet, og det hendte nok at de ble både arm- og beinløse før jula var over.

Lille julafoten eller julafotens morgen ble bestestua fyrt opp. Det var nesten som å komme i kirka, det å komme inn i bestestua, den ble jo bare brukt til jul og ved begravelse. Og der stod treet som mor

hadde pyntet. Der hang kakekonene og mennene, der var julekurver med fiken og nøtter, der hang epler og appelsiner. O fryd, for et barneøye. Og om kvelden når vi gikk rundt treet var de levende lysene tent. Presangene var beskjedne etter dagens målestokk, strømper, luer og skjerf.

Men før vi slapp inn i bestestua spiste vi risgrøt, vi hadde ikke torsk eller noe annet til. Deretter leste mor juleevangeliet. Bestefar Telefsen var alltid sammen med oss julafoten og han satt der som en patriark med det store skjegget sitt. Vi barna var nok litt reddfor ham, han var familiens overhode og måtte tiltales med I. Når vi hadde gått rundt juletreet hjemme og spist appelsiner, som var så sure som sitroner (vi måtte ha sukker i), gikk vi rundt husene på gården og ønsket god jul. Vi fikk smake på julematen hos alle. Alle steder gikk vi rundt juletreet og sang alle de kjære gamle julesanger. 1. juledag derimot måtte alle være hver hos seg. Så var det julefest på det gamle skolehuset. To flagg delte av noe av skolestua til kjøkken, og ut fra kjøkkenkroken kom den lifligste duft av sjokoladem. Maten var S-ser og kanelstenger. Vi gikk rundt juletreet, men også kakkelovnen, for den stod ut fra veggen. Julenis se var der ikke, for det var hedensk. Lærer Valvik, frk. Jacobsen og fr. Farestad ledet festen og stod for underholdning.

Så gikk julen mot slutten. Vi gikk julebukk, noen ganger hadde vi kjøpemasker og noen ganger laget vi dem selv. 20. dags jul feide vi jula ut. Da hadde vi hver vår "line" julekost og gikk rundt og feide utenfor husene. Da høstet vi også juletreet, om det ikke var gjort før. Juletrærne stod jo lenge i de kalde stuene.

Ja, dette var noen minner fra århundreskiftet og utover. Mye har forandret seg, men ikke det sentrale, julens budskap er det samme som dengang og like aktuelt. Vi har alle minner fra mange jul, og jeg synes en gammel julesang sier det nok mange av oss føler: Å, kunne jeg bare bli barn igjen, når juleklokken ringer... (Gjengitt i vårt julenr. i 79). Dette er fortalt av Jonas Gabrielsen og ført i pennen av hans datter Kari Pedersen og lest på julefesten i fjor. Vi sier hjertelig takk.

Vi har fått et juledikt som vi gjerne vil dele med dere:

Jeg stanser en stund i mitt julestrev
og ser mot min mørke rute.

Jeg ser hvordan snoens tette drev
pisker i kvelden derute.

Da, midt mellom skyenes snøtykke grå
der blinker en liten stjerne.
Det er som den prøver å minne meg på
det viktigste. Julens kjerne.

Da vet jeg med ett så tindrende klart
at om jeg må streve og kave,
så vil jeg ta tid hver eneste dag
til å takke for -GAVENES GAVE.

Ja, om det så er ved kjøkkenkrakk
min andakt i hast må holdes,
så vil det fra hjertet stige en takk,
mens hendene skyndsomt foldes.

Mildred Kjønvoll.

SKJERNØYPOSTEN

Redaktør: Sigurd Aalvik
Tlf. 68611.

I redaksjonen: Håkon Karlsen,
Georg Walwick og Norvald
Jenssen.

Adr. Skjernøy, 4500 Mandal.
Postgirokonto: 5 42 53 68.

Kontakt i U.S.A.

Mrs. Elinor Kristiansen.

Adr. 853 - 58st.

Brooklyn N.Y. 11220

Abonnementspris pr. år kr. 10,-
U.S.A. \$ 2.-

LITT FISKEPRAT

Etter den fin-fine sommeren fikk vi en høst med bare regn og uvær, som har hemmet fisket mye.

Det var også i år mye makrell i september og oktober, og med godt vær kunne det ha blitt stor-fiske. Dorgerne kom bare ut på Revet en til to ganger i uka, og da fikk de storfangster. Opptil 2500 kg. på enmannsbåt på en enkelt dag, og nesten bare den store makrellen på nærmere kiloen. Notbåtene fikk også mange fangster her utenfor, men det var mindre i stimene, så det måtte mange kast til før det ble noen store mengder. Siste dagen

i år som det ble tatt makrell i nota var 20. oktober. Da fikk alle tre notbåtene fra øya fangster fra 900 til 1600 kg. Og så store fangster så sent på året er svært sjeldent. Småfangster på 100-200 kg. er det nok blitt tatt så sent på høsten før, men vi vet ikke om så store notkast så sent på året her utenfor.

Hummer-fisket er også forbi for i år. Det så jo litt lysere ut ifjor så det var en spenning om det skulle bli bedre i år. Det ble ingen bedring, men kanskje samme resultat som i fjor. På Vestøya fikk to båter med ca. 50 teiner 10-12 hummer pr. trekk de første par dager, og bortimot 2 hummer pr. teine i hele fisket. I Farestad-distriktet er det ikke mange båter igjen som driver virkelig hummerfiske. Det er Paul Kristiansen, med sin kompanjong Kari Pedersen og Herman Syvertsen med far og sønn, som fisker hummer av betydning. De fikk fra omkring 20 til vel 30 hummer første trekk og det er ikke mye å skryte av. Når Herman gjennom hele fisket får 30-40 små-hummer, da er det all grunn til å se pessimistisk på det.

Men østover, rundt Hvaler, har de gjort et godt fiske, så en har jo lov til å håpe.

Under nesten hele fisket var det fra liten til stiv nordost til østlig kuling og dårlig sjøvær og mange dager var det umulig å trekke teinene ved de ytterste boer og skjær, men det ble heldigvis ingen teinetap.

Ellers er det mye sei på ca. halvkiloen, og det har også vist seg litt sild i garna etter at den de siste årene nesten har vært forsvunnet.

Jula nærmer seg og trollgarne og pilken ligger klare og torsken venter i sjøen. --- Så kjære lesere, sett i gang. Den største "tosken" kan få de største torskene. Lykke til med juletorskene.

UNGDOMSFORENINGEN

Samlingsfesten etter sommeren var søndag 5. sept. kl. 1600. Frammøtet var bra. Det var andakt av Reidar Fasselund og Tove Trægård Pedersen fortalte for barna og Peder Austrud viste film.

17. sept. var det "høstoffer" til Agder Indremisjon. Kvelden ble lagt opp som gaveutloddning, og det kom inn mange gaver. Kari Kolstad hadde andakt og det var også bevertning. Utlodningen som gikk på åresalg innbrakte over 3000 kroner.

Den årlige krabbefesten var 8. okt. og ble lagt opp sammen med Ungdomsgruppa. En fin kveld som også var godt besøkt. Per Ivar Farestad var med som taler. Så hadde vi en utloddning igjen. Denne gang med inntekt til Bibelskolen i Grimstad. Det var andakt av Synnøve Ingebrektsen og sang av Vigeland musikkor. Dette var den 29. okt. og det var lagt opp som kake og gaveutloddning. Det var åresalg og bevertning som innbrakte over kr. 4000, et godt resultat får en si.

Vi hadde et festlig samvær fredag 12. nov. Frammøtet der var heller dårlig.

Vi har hatt møteuke, med Reidar Haugen som taler. Han er

vaktmesetr på Agderstrand. Onsdag var det sang av Gulleiv Steinsland og lørdag sang Laudal/Øyslebø ungdomsskole. Møteserien, som var godt besøkt var fra 3. til 7. nov. hvorav en kveld sammen med Ungdomsgruppa. Det var lagt opp med bønn 1/2 time før hvert møte.

Kveldsbibelskolen er også i full gang og ventes ferdig 30 nov. Emnet er som kjent Efeserbrevet og det har vært noen gode ogrike tirsdagskvelder.

Så står atter julen for døren, og når dette leses har Indremisjonen hatt sin årlige julemesse i Mandal. Så nevner vi at vi synger julen inn - med grøtfest, lørdag 18. des. Taler blir Oddvar Tvito.

Og så ønsker vi dere alle velkommen til Ungdomsförenings julefest tirsdag 28. og henstiller til alle om å møte opp så vi kan prøve å få til en fest av de gamle gode.

Gud sin egen sønn oss gav,
nå ved juletide,
Derfor går et lovsangs hav
over verden vide.
Derfor fra det høye kor,
lyder det her nede:
Give er din sak på jord,
Gi og gi med glede.

Gi din Gud ditt hjerte hen,
gi din ringe neste.
Gi din uvenn og din yenn,
gi dem av ditt beste!
Gi til du blir tom og arm,
intet skal du miste.
Gi til du blir rik og varm,
rikest på det siste.

Vel signet jul.

En hilsen til Stjernøy-folk.

Jeg sitter i kammerset på Xtre Farestad. Det er tidlig på morgenen. Rosnes speiller seg i vannet, det er blikk stille. Ingen kan fortelle meg at det ikke er underjordiske til, en kan tydelig se det i sundet. Det er like klart som på land. Kan bare ikke se Jacobines hus på Stalen for alle trær som har grodd opp.

Jeg var født her i huset, rett over der i Lillekamerset for over halvfjersenstyve år siden. Tante Gardia var der og tok hånd om situasjonen. Det står ikke så klart for meg, men slik var det nu.

Der hopper en mort ute på sundet og ringene sprer seg til de rekker land på begge sider. Og likesom ringene sprer seg slik går minnet tilbake 50-60-70 år. Jeg husker der var nesten ikke en busk på Rosnes i de dager. Nu er det ganske overgrodd. Håper det gror litt til så hytta derover ikke kan sees. Den hører ikke til i mitt minde.

Og se på Tormodsdalen. Den som var Robertas stolthet og glede, nu er den ganske tilgrodd. Robertahadde havre der et år og så hadde vår sau hoppet over gjerdet i Skiftensvika og funnet vei til Robertas havreåker. Undtagelsestilstand blev deklarert og forhandlinger satt i gang. Sauen blev ført hjem i lenker og far måtte betale med 5 kornband. Jeg husker det klart. Da høsten kom rodde jeg med 5 havrebond til Rosnes, og så en mark med smør. Hvad smoret var for vet jeg ikke. - Gulodden, ja den er den samme som før. Hvad kan det være at den alltid er gul? En kjell kom og satte sig der og skrek "te-by, te-by". Å jo, jeg kjerner igjen den dialekten. En måke kom seilende inn og satte sig på brygga. Og sandlig er det den samme som har vært der før om årene når vi har vært hjemme. Jeg kjerner den på at den ikke har hud mellom to tær på høyre foten.

Jeg måtte gå og finne et stykke ost. Deh liker spesielt nøkkelost. Den sa tusen takk. -- Senere var det en tur på krumbua, men den var ikke den samme. I min tid hadde de skonrok og Johan Jensen var der og han var god med gudan, helst når der var noe å få for st. Hans-bålet. Vi brant bål på Oksla i den tid. Det måtte være stort bål som helst kunne sees fra Lindesnes i vest til Songvår i øst.

Veien på øya er jo nu flott asfaltbelagt. Der ville ikke være mange stein for Tobiassen å sparke ut i enga på Saltvolla nu. For å få oppleve den gamle idyllen måtte vi gå fra Stjernesund til Dyrstad, men den gamle koselige veien har dype hjulspor og er vond å gå på. En bil kom kjørende mot oss. De stoppet og spurte om de kunne komme gjennom. Jeg sa at det gikk nok, men kanskje de måtte bruke skohorn i Stjernesund. I mitt stille sinn ønsket jeg nesten at de måtte kjøre sig fast; for de passet ikke inn i billedet. Men straks en kommer til Dyrstad er en tilbake i nutiden, med molo i Dyrstadvåa, flotte notebåter og svær fiskekutter, nye store hus i moderne stil og form. De er bygd på de mest utilgjengelige plasser men vei er lagt helt fram til huset. De sier: "De gamle skulle se dette". Ja nu er vi "de gamle" og vi ser, undrer og beundrer og ønsker at det fortsatt vil gå framover.

Men vi savner så meget. Hvor er det blitt av de koselige skjektene som lå ved hver brygge? Vi ser fine cabin cruisers og noen små plast-trau med en outboard på. De kan vel også brukes som bakste-trau når det kniper. Det er velstand og kroneglis overalt. Må bare slakke av og gå med sakte fart. Det er jo naturlig at det ikke er de samme folk som i 1920-årene. Der er flere som ikke har Stjernøy preg. I min bodne beins tid var der tre slags folk. Det var manfolk, kvinnfolk og Stjernøyfolk. Jeg mener Stjernøy med T.

Det er sia der hjemme som alltid har stått som en lysende klar stjerne i minnet når en er borte fra den. Og når em kommer tilbake fra år i utlendinghet da er der en følelse som bare de som har prøvd det kan oppleve. Nu er stjernen i navnet borte og erstattet med

Skjer. I U.S. var den kjent som Star Island og vi som stammet fra den var nok litt stolte av å være "Star Island folk". Men det er jo slik at stolthet står for fald. Det nærmeste det kan bli nu er Mag pie Island, og det klinger ikke. Forresten dere er jo underlagt Mandal nu med laks i lomme, smør i skoan osv. Det er nok den lauparstrengen i Stjernesund som gjør meget til forandringen. I gamle dager var det jo at "våre gude skulle ha våre jenter". Men nu finnes mene en hel flokk med bønner og andre skollemunker, så den gamle rene Stjernøy-rasen blir snart noe som en kommer til å lese om i verdenshistorien som et utdødd folk som bodde på Norges sydligste øy.

Må nevne litt om fisket. I mine dager fisket vi paltorsk i runde teiner. Nu fiskes krabber (med trykk på den siste r-en) i firkan-tede teiner. Kanskje det er derfor der er så lite i paltorska. Men torsken er den samme, ja muligens bedre enn før. Å finne frem til de gamle fiskeleider i 4-tiden om morgenen, er en opplevelse. Jeg fant Aanen på Bankensleidet i Ryvingafjorden, Vardeleidet i Vengelsholmsundet, Johan Jensens Knege i Skjøring-senna og ikke å forglemme Studehåla, Smørsteinen og Røikstua i Oddefjorden. Og fisk var der overalt. Fin torsk og kolje, ja den fineste som sommer på noen hav. Den sikreste måte å fiske på er med bunnsnøre med rundskjente Ystevå-sjøl, hengt på kroken uten agnstråd. Da er det spenninng å dra dem opp fra 35-40 faverners dyp. Ja, alle tiders. Og så på samme tid dra inn den friske reine luften. En kan grangivelig kjenne at blodtrykket synker og gikta som var, etter Karolines målestokk, som "hundre kniver og tusen nåler" den går ut gjennom støvlan. - Men jeg savner alikevel noe i luften. Det er lukten av tørrfisk, tjære og naudelort. Og ingen med rent Stjernøyblod kan vel glemme det videnskabelig destilerte teine agn. Det var jo som det fineste Florida-vann og med pålandsvind kunne lukten kjennes helt til Holmesogn.

Ja man minnes så mangt. Skulle ønske jeg kunne få si en takk til de gamle fedre som gav oss så meget. Vi fikk en god oppdragelse og en lerdom fra skolen som kunne måle sig med hvem som helst, og en kristen arv gjør om hjem og skole og kirke som intet annet kan erstatte. Jeg kom med fly fra Bergen til Kristiansand. Vi fløi over Berge og kunne se Rosnes i ettermiddagssolen og ut gjennom sundet til Ystevåa. Det så ut som et nøkkelhull i landskapet. Måtte vår øy bli et nøkkelhull i en dør som leder til det som er høit og ære verdt. La oss ta tilgode Paulus ord i Efeserbrevet: Se derfor til hvorledes I kan vandre varlig, ikke som uvise, men som vise, så I kjører den beleilige tid, for dagene er onde.

Beste hilsener fra
Alf på Ytre Farestad.

Vi er snart ved årets slutt og må få minne om kontingensten for 1983. Vi har kjørt med kr. 10.- og \$ 2.- men det holder dessverre ikke. Bare portoen for 4 nr. her hjemme er kr. 9,- og i U.S. \$ 1.5 + forsendelsen over. Det er også bestemt portøkning fra våren, så vi ser oss nødt til å sette opp til kr. 15.- og \$ 2.50.- Det blir så alikevel ikke mer enn at det just dekker utgiftene. Og så vil vi be alle

som vil ha bladet om å være så vennlige å betale inn så snart som mulig. Ellers fortsetter vi med tiltaket foreløpig og tar ett år om gangen, og så får vi se hvordan alt utvikler seg. Postgiroblanketter vil bli vedlagt dette nr. men de som ønsker kan selvsgart betale inn til en av oss 4. Og for de i U.S. som vanlig til vår kontakt dør, fru Elinor Kristiansen. Vi er takknemlige for raskt oppgjør....

-7-

HILSEN FRA LAGUNA BEACH.

Da jeg så mitt navn i årets sommer-utgave blandt dem som før har skrevet nogle linjer for bladet og ble anmodet om å skrive igjen, vil jeg benytte anledningen til så at gjøre.

Først en hilsen til Skjernøypostens utgivere, med en særdeles takk til fru Ellinor Kristiansen, Brooklyn som har besværet med at vide-resende bladet til de amerikanske leserne. Jeg ser på konvolutten at det koster 37 cent at videresende bladet. Det blir jo ikke så lite når det multipliseres med 40 og gjøres om til norske kroner.

Jeg kan først nevne at om fire dager fyller jeg 92 år, - den 4. oktober altså. Jeg bør fremdeles alene i en leilighet i mitt hjem, har leieboere i andre etagen, så jeg er ikke alene i huset. Helsen er upåklagelig, alderen tatt i betrakning. Sommeren her ved Stillehavet har vært i det varme laget. Regn får vi jo ~~xxxx~~ i det almindelige ikke fra mai måned til oktober. Men i år blev det noe ~~andet~~.

Det har blåst en stadig vind fra syd som har bragt en fuktig tropisk varme. Ikke så høy temperatur nettopp, men den høye fuktigheten gjorde varmen trykkende, som merktes mest av de gamle. I begynnelsen av september blev det en tropisk orkan ved den Mexikanske kyst som sendte sitt våte regn heropover. Det var ualmindelig, men gjorde godt for havene i byen. Anderledes gikk det med gårdbruk som nordover driver med druevekst. En stor del av druene tørkes til rosiner i september måned, og de blev helt ødelagt. Skasen beløber sig til, ifølge pressen, flere hundre millioner dollars. Den Amerikanske presse har det med at overdrive, så skaden blir kanskje mindre enn anført. Alikevel blir den stor, og da prisene på verdensmarkedet er avhengig av tilførselen, kommer prisstigningen veien om Norge med tiden.

Hva gjør jeg om dagene? Ja, i de siste fire år har jeg vært virksom i anti kjernekraft og våben produksjon. Vi anser denne utviklingen som den største faren på jorden. En fryktelighet som bare Satan kan være far til. For fire år siden begynte vi her i Laguna ved at åtte mennesker stilte oss opp langs den store hovedvei nr. 1 som fører gjennom byen, ved byens hoved park og tvers over den fornemste badestrand, og holdt opp store skilt med protest-setninger mot galskapen. Mitt skilt lyder: "Survive! Stop the nuclear insanity." På den andre siden står det "Stopp rustnings kappløpet." Fra denne lille begynnelsen har foreningen "Alliance for survival" vokset til det er omkring 50 avdelinger i Syd-California, og de var i stand til å samle 60.000 mennesker i The Rosebowl i Pasadena, for å lytte til talarer fra hele landet, samt noen fra utlandet, iberegnet den verdenskjente Dr. Hellen Caldicott fra Australia. Hun startet som ganske ung å motsette seg minering og utskiping av uranium, som er kernen i kjernekraft-utviklingen. Hun fortsatte gjennom årene både i sitt eget land og i Europa, samt America, og har nu viet hele sitt liv til dette arbeidet og forlatt doktorvirksomheten. Er nu president i foreningen "Physicians for Social Responsibility" der har som medlemmer tusentals doktorer, sykepleiersker og folk som har kjennskap til faren og ser det som en absolutt nødvendighet å sette en stopper for galskapen før det er for sent. Ved et besøk i Laguna Beach av dr. Caldicott hadde jeg den ære at komme til et lunchselskap for denne fremstående kvinne. Jeg fikk således anledning til at møte personlig med henne og hennes mann samt deres tre oppvoksende barn. Det var en storartet begivenhet.

Det var bedrøvelig at lese i avisene at den norske statsminister hadde sagt "at dersom president Reagan anmodet ham at få stille kjernekraft våpen i Norge, på den Russiske grense, så ville han tillate det." Er mannen gal i hodet? Jeg er tilbøyelig til at tro det. Det er at gjøre landet til skyteskive for de russiske

kjernvåben. Går det norske folk med på det? Da er folket like uklare i hjernen som statsministeren.
Med disse linjer vil jeg sende min hjerteligste hilsen til alle de som mindes mig på Skjernøya.

Vennligst,

Jacob Abrahamsen.

Jacob Abrahamsen har også sendt oss noen brosjyrer med tekst og billede om faren ved atomvåpen og virkningen en atomsprengning ville ha i et bestemt område.
Ja det er i sannhet dystre perspektiver. Vi har dessverre ikke mulighet til å kunne ta alt dette med i Skjernøyposten.
Vi kan imidlertid berolige Jacob Abrahamsen med at hyrken

den norske statsministeren eller det norske folk er så "uklare i hjernen" at de ville tillate noe slikt som han nevner. Her må det nok foreligge en misforståelse.

Så vil vi si takk til Jacob Abrahamsen for den interesse han viser for vårt lille blad. Og vi ønsker ham hjertelig til lykke med de 92 år. -----

Nå tennes de tusen julelys
på jorden mørk og kald.
Og tusen, tusen stråler og
i himlens høye hall.

Du stjerne over Betlehem
å, la ditt milde skinn,
få lyse inn med håp og fred
til hvert bedrøvet sinn.

I hvert et hjerte kaldt og mørkt,
send du en stråle blid.
En stråle av Guds kjærlighet
i signet juletid.

SMÅNYTT FRA ØYA

80 år.

En kjent Skjernøymann, Sverre Syvertsen, Farestad, fyller 28. desember 80 år. Han er en ekte Skjernøymann og har bodd her ute hele sitt liv. Det er fiskerbåten som har vært hans arbeidsplass gjennom alle år, og er det fremdeles. Selv om han har trappet en god del ned, er han ennå å finne i fiskerbåten. Senest nå i hummerfisket var han sammen med sin sone og sønnesønn og dro teinene ute ved Ryvingen og Kråka. Det er Skjeldent en ser tre generasjoner i samme båten, og her må en vel

med rette kunne si at yrket har gått i arv fra far til sønn. Det er et yrke han alltid har trivest med, og en skulle være grytidlig oppe hvis en skulle ta Sverre på senga. Han har hatt en usedvanlig god helse og er fremdeles sprek som en ungdom, så frisk sjøluft må være rene helsebot. -- Vi vil på det hjerteligste gratulere Sverre med dagen og ønske ham ennå mange gode år i fiskerbåten. -----

Tidl. fyrester Andreas Dyrstad fyller 9/12 70 år. Han har en lang arbeidsdag i fyrvesenet bak seg. Han begynte på Ryvingen i 1942 og var der i 9 år før han flyttet til Songvår og senere Grønningen. Han kom tilbake til Ryvingen i 61 som fyrmester og var der til han ble pensjonert i 1977. Vi gratulerer hjertelig med dagen. -----

Vi vil også gratulere Martin (mexikaner) Berge, Ytre Farestad som giftet seg 20/11 med Martha Angelica Roa, i Mexico City. Han har arbeidet der nede i ca. 3 år for firmaet Atlas Copco, men driver også eget firma. De vil bo der nede foreløpig, men regner med å komme tilbake til Norge etter noen år. Hjertelig til lykke. -----

I høst har vi igjen fått en annen redningsbåt i stedet for "Hagbart Vaage" som måtte stasjoneres på Fedje ved Bergen. Hvorfor skjønner vi ikke, men vi har fått igjen R/S "Arild" en 45-foter som kan gjøre stor fart, men har ingenting å stille opp mot Nordsjøens bølger. Denne båten har bare 2 manns besetting, og med det tørnsystemet de bruker, trenger de 4 mann. De tre fra Skjernsøy var heldige og ble overført til denne og slapp altså å bli med opp til Fedje. Nå i november er det Eilif Christensen og Tom Abrahamsen som er ombord.

Minnehøytideligheten i forbindelse med sjøfolk som har forulykket på sjøen, ble i år 14. nov. holdt i Mandal kirke. Prost Stensager talte og Det Norske Sjømannskor sang. Flere Skjernøyfolk hadde tatt veien til Mandal kirke den dagen. I forbindelse med dette var R/S "Arild" ute og senket en krans i sjøen mellom Ryvingen og Hattholmen. Det var prost Eilif Jacobsen som var med skøyta og forrettet der ute. Alt sammen ble direkte overført i radio.

Så er vi inne på et gammelt tema, nemlig veien. Ett lyspunkt er det i allefall at svingen inne på fastlandet, over bekken fra Kigevannet er utbedret og er blitt ganske fin. Men tross alt har det i samme uke skjedd en kolisjon mellom to Skjernøyfolk, samt en utforkjøring, og begge uhellene skjedde nettopp i Homsvig-området. Mandagen uken etter skar en lastebil utfør veien i Skjernsøysund. Ca. 14 dager tidligere lå det en søndags morgen en bil i Valvikbakken, som hadde kjørt utfør kvelden før. Bilen må ha hatt stor fart da den har hatt et jeans inn i fenderen før den kjørte utfør og havnet nesten utfør enda et stup. Denne utforkjøringen viser hvor lite de løse fenderne tåler, de hadde kantet ved det minste puff. Disse steinene ble satt opp midlertidig for at det skulle settes opp autovern. Men dette er tross alt flere år siden. Nå har den "glatte" årstid gjort sitt innslag, og det kan skje flere utforkjøringer med de svake fenderne. Bakken er den verste på vinterføre i hele Mandal kommune, og det er virkelig på høytid at det blir foretatt noen utbedringer. -- Men husk: De aller fleste biluhell skyldes stor fart. Og husk: Det kan også gå ut over uskyldige og påpasselige bilførere. -----

Vi vil gratulere Georg og Vigdis Walwick som har flyttet inn i nyombygd hus i "Fidja" på Dyrstad, hvor det er blitt veldig greit. Elly og Sverre Fjermedal har flyttet fra Skjernsund og har overtatt huset som fam. Walwick bygde for noen år siden på Dyrstad. -----

Et nytt hus til blir bygd på sýa. Det er Ruth Dyrstad som bygger under Dyrstadheia, mens sonnen Torstein skal overta hennes gamle hus på Dyrstad. Dette er det 9. huset under Dyrstadheia, hvor det for noen år siden bare var lyng og sauebeite.

Elgen har besøkt øya, eller rettere sagt elgene, minst 2, kanskje 3 på en gang. En okse med bare ett horn (den hadde vel vært i slosskamp) og minst en ku. Oksen streifa rundt på Dyrstad flere dager og var to ganger i en eplehage som ble ribbet for epler og greiner. Det hjalp ikke å jage den. Også i Skjernøy sund hadde de en elg på besøk i hagen og ellers streift de rundt på hele øya, og svømte over fra Rosnes til Bergsdalen. Hørte også at noen hadde sett elg helt ute på Sandoy og Horsøy, så det ser ut som elgen har tatt skjærgården fatt. -----

Just før bladet går i trykken får vi vite at trafikksikkerhetsutvalget har vært og sett på Vesterøyveien. De finner at Valvikbakken er svært trafikkfarlig og at fjellnabben i svingen bør skytes vekk og veien rettes ut og gjøres bredere og få satt på autovern. Også Kapellbakken fant de svært vanskelig og at noe burde gjøres der også. Så får vi håpe at det kommer noe konkret og positivt ut av det. -----

Vi har fått ny idrettsplass, eller lekeplass, på den gamle skoleplanen. Lastebiler har kjørt til stein og gravemaskin og brøyt har planert og gevnet ut helt fra veien, og i skoleplanens bredde, et stykke ut i sjøen. Ennå gjenstår noe finere fyllmasse på toppen og forskjellig finpussing. Selv om en nok kunne ha ønsket den noe større, kan det bli en meget brukbar plass til forskjellige aktiviteter. Det er idrettslaget som har arbeidet med dette. Og så får vi håpe den vil dekke noe av det savn en slik idrettsplass har hatt i alle år på Skjernøya.

Selv om høstværet i år ikke direkte har noe å gjøre med den nydelige sommeren vi hadde, så kan vi være enige i at alt går i bølgegang her i livet, ikke minst været. Det er bare det at pendelen synes å slå så langt

ut nå for tiden, for i høst har han vært "bos". I nesten hele okt. blåste det en hard austavind, og flere dager var det uråd for noen å ferdes på havet. Var han ille i oktober ble han helt desperat i november, særlig mot slutten. Men da var det fra sør og vest. Dag etter dag hadde vi et "skauvanne" med stiv til sterk kuling og oppe i full storm og mer til! Særlig var kanskje fredag 19. en dag til å minnes. Mange mener at vannet ikke har vært høyere siden 4. nov. 1957. Selv om været ellers ikke kan sammenlignes med den gang, blåste det likevel liten SV. storm med svært hav. Og natt til den 23. blåste det full sørlig storm, (det ble målt orkan på Lindesnes). Så frisk luft har vi altså hatt rikelig av, og regn i uhorvelig store mengder.

Skjernøyas unge fikk for en tid siden åpnet sin fritidsklubb. Der er både dans, kiosk, bordtennis og andre sysler. Dessverre har ikke oppslutningen vært så god som den burde nå i det siste. Trond Larsen, formann i "Lobbi" anmoder derfor alle om å slutte bedre opp om klubben. Samtidig inviteres både gamle og unge til "Lobbi"s nisseball i desember. (Se oppslag.)

Skjernøya har fått en nyanskaffelse, et snaker fra Farestadvralet "The Elisabeth". Det er en gave fra Norsk Sjøfartsmuseum. Det pynter svært godt opp der det nå står på Farestad. -----

Men nå går vi inn i adventstiden, og det stunder mot jul. Det følger alltid en viss forventning med denne tiden, både hos unge og eldre. Men la ikke det viktigste i år bli julegater, julegaver og julebord.

Men la oss tenke litt mer over julens dypere mening, med hva som skjedde hin julenatt i Betlehem for lenge, lenge siden og hva det har å si for hver enkelt av oss i dag.

Skjernøypostens redaksjon sier takk for i år, og ønsker alle sine lesre en riktig

GLEDELIG JUL.